

המתכנתת, העוגיות והברווז שמעלה שאלות קיומיות

שבוע הספר 2023

"בארץ השמיכה"

מגיל 3

בילדותי, בזמן הפנוי הרב שהיה לנו בהיעדר מסכים זמינים שאז אפילו לא יכולנו לרמיין את קיומם, קצרות היו להיט גדול. רקמות, קיפולי נייר, צמידים ארוגים מחוטים – אלה היו מתנות יום ההולדת השוות ביותר וגם אחלה פעילות לאחר צהריים פנוי. לכן, עד היום יש לי חולשה לעבודות יד שכאלה, וזה בריוק מה שמשך את עיניי בכריכת הספר "בארץ השמיכה".

גיבורת הספר היא ילדה שמתקשה להירדם בלילה ויוצאת לטיול בשבילי הבר של שמיכת הטלאים שתפרה לה סבתא. במסע הזה היא פורט סעת בשדה חיטה, עוברת במטע שקדיות, מבקרת בשלולית חורף, פוגשת חיות חמודות, ולא מתייאשת גם כשהבר של השמיכה נקרע.

את הספר הזה, שבו המילים מלוות את עבודות הרקמה היפהפיות, קראנו בהרכב של כל ילדי המשפחה, וכל אחד מצא בו משהו קסום אחר. בן התשע התלהב לגלות חיות ופרחים ארצי-שראליים שהוא מכיר, בת השבע ניסתה לחשוב איך תוכל ליצור רקמה כזו בעצמה, ובן השנתיים וחצי פשוט נהנה מהחרוזים היפים. והכי חשוב? כשהילדה בספר נדרמה עם שמיכת הטלאים שלה, גם הם פרשו למיטות ולשמיכות שלהם, בלי ויכוחים מיותרים.

כתיבה ואיורים: נטלי בלהסן, כנפיים וכתר

"תכנות זה בדיוק בשבילי"

מגיל 6

בפעם השלישית השנה שבה בן התשע הרס את הנייד שלו, כבר לא התאפקתי והרצתי בו את נאום ה"כשאני הייתי ילדה...". בסיפורי הפלגתי על איך בסוף שנות ה-80 קיבלנו את המחשב הראשון שלנו, שאמנם תפס חצי שולחן ולקח לו חצי שעה לע" לות, אבל התייחסנו אליו בירתא קודש. אבל לא יעזור כלום, ילדי המילניום הנוכחי שנולדו עם סמארטפון ביד, לעולם לא יוכלו באמת להעריך את הנוחות של חיייהם הדיגיטליים. מה שהם כן יכולים וצריכים לעשות הוא להבין איך המכ" שירים האלה עובדים. לכן שמחתי כשנתקלתי בספר שמסביר במילים פשוטות (שעזרו גם לי, הטכנופובית, להבין) מושגים בסיסיים בתכנות ובנוסף, גם מפרט מעט על שפות התכנות ומתאר מהם באגים ואיך בגדול כותבים אלגוריתם.

בנוסף: המתכנתת בספר היא אישה וכשהיא מביאה דוגמאות למובילים בתחום, היא מציינת מספר שווה של נשים וגברים. זה אמור להיות מובן מאליו, אבל זה ראוי לציון ובהחלט משפיע. מדוע? כי בביתנו, אחרי הקריאה, בת השבע הרדה לראשונה באפשרות להיות מתכנתת בעתיד.

ד"ר שיני סומרה, איורים: נדיה סארל, מאנגלית: מיכל ליבנסון, מטר * לאחרונה התפרסם ספר נוסף בסדרה: "הנדסה זה בדיוק בשבילי"

"עוגיות התמרים של ננה ג'וליט"

מגיל 6

רק לאחרונה, בעקבות מצגת שהי תבקש בן התשע להכין לכיתה, התוודעו ילדיי למוצאם – על כל ענפיו. מצד אחד, שמחתי שזה לא העסיק אותם עד כה, שהרי ב-2023 ענייני עדות לא צריכים להיות אישיו (או למה בכל זאת הם כל כך אישיו? תמהני). מצד שני, בשולת הפרטית שלנו יש סיפורים די מדהימים, שחשוב שהודו הצעיר יכיר.

גלי, גיבורת הספר, דווקא מכירה חלקים מסיפורת המשפחה, אבל רק כשהיא ואמה מחליטות להכין את עוגיות התמרים של ננה ג'וליט, היא מתוודעת לסיפור המלא. ג'וליט היא הסבתא רבתא של גלי והיא גם הסבתא האמיתית של ענת לביאדלר, הסופרת. במילים יפות ועשירות ובאיורים ססגוניים מתוארת הסבתא, שהייתה רק בת עשר כשמכרה עוגיות בשוק של בצרה. כשא נחננו עוברים בין ביתה המודרני של גלי ובין בית האבן של ג'וליט בעיראק של לפני כמאה שנים, דווקא הרמיון עולה על השוני – גם הסבתא וגם הנינה התברכו בחוכמה, רגישות ומשפחה אוהבת. הספר התקבל בביתנו בהתרגשות, ולא רק כי יש לנו שורשים רומים, אלא כי לצד סיפוריה של ג'וליט בעיראק, יש כאן סיפור מקסים על אהבה גדולה בין נכדה לסבתא, וזה חוצה כל עדה ומוצא.

ענת לביאדלר, איורים: רותם טפלו, ידיעות ספרים

ספרי הילדים שהכי אהבנו בזמן האחרון לילך ענבר

מגיל 7

"פיל בחנות חרסिנה"

22 חודשים ארכה כתיבת הסיפור היפהפה הזה – תקופת זמן השווה להיריון של פילה טבע. את הפרט המרתק הזה מספרת לנו הסופרת נאוה מקמל עתיר באחרית הדבר של הספר, שאחד הגיבורים שלו הוא פיל. איממה, זה לא פיל רגיל, מאלה שחיים בערבות אפריקה ומלחכים עשב, כי אם פיל מיוחד, שלובש חליפה מהודרת ומגיע לחנות החרסינה המפורסמת ביותר בראשפינה כדי לקנות מתנה לאהובתו הפילה. ואף על פי כן, המוכרות המכובדות בחנות חוששות, שהרי "פיל שוכה במידות רחבות, יהפוך החנות לעיי חורבות".

את הספר, שמורכב מ-16 פרקים ומשורות מחורזות הכתובות לעילא, קראנו יחד בשעת הקריאה הלילית. בן התשע ובת השבע גמעו בש קיקה את העלילה על הפיל שנעלב ונעלם, הודוה עם שתי המוכרות שעשו שמיניות באוויר כדי למצוא אותו ולהתנצל בפניו וצחקו מהשנינויות הרבות. ואני? קשה להכריע מה היה מוצלח יותר מבחינתי: החרוזים המופלאים, הצירורים העדיינים והיפים או המסר החשוב שנכון היום יותר מאי פעם – בואו נפסיק עם הדעות הקדומות על אנשים (או פילים).

נאוה מקמל עתיר, איורים: ליבי אקסלרוד, ידיעות ספרים

"המנהרה של נורי"

מגיל 3

הפעם האחרונה שבה נתקלנו בחור לך הייתה בחצר של סבא וסבתא. לאחר שבוע שבו הרשא התמלא תלמי אדמה חומים, יצא המכרסם העיוור לשאוף אוויר צה, וכך גיי לינו סוף-סוף מי האחראי להרס הגינה המטופחת. הודמנות להכיר את הצד של החולד בסיפור הגיי עה באמצעות הספר שגיבוריו הם חולד מפורסם, החופר הכי טוב בעולם למעשה, ונכדתו נורי.

כיאה לאלוף החפירות, סבא של נורי משתוקק להעביר את התורה אל דור ההמשך. באימון בשטח הוא מסביר לנכדתו את כל רוי המקצוע ומסיים במילים: "ככשי את ההרו". חמושה בעצות מחכימות ובציפיות מוגזמות היא יוצאת לדרך, ואיך לא, נתקלת בשלל אתגרים. האם היא תצליח להתגבר עליהם? כשקראנו את הספר בהרכב של שלושת האחים, בן השנתיים וחצי עקב בקשב רב אחר מסעה של נורי לעצמאות, בת השבע התלהבה מהאיורים ולא פספסה הברקות כמו שעון יד אנושי שמשמש כשעון קיר במחילה, ובן התשע תהה בקול רם: למה היא לא ביקשה עזרה מסבא? מי ידע שכל כך הרבה תבונה ורגישות חבויות בעולם התת-קרקעי של מכרסמי-העל האלה?

רוני גלבפיש, איורים: רותם טפלו, מודן

לפסולת

"כל הכבוד תום"

מגיל 2

גם כשמדובר בילד שלישי, זה עדיין מפתיע ומדהים – השלב הזה שבו הפ" עוט כבר לא תינוק ומתחיל לצעוד בצעדים מהירים ונמרצים להיתו ילד קטן. זו אמנם תקופה לא פשוטה (היוש טנטרומים, כיף להיפגש שוב), אבל אין הרבה דברים מותקים יותר בעולם מזאטוט שמתרוצץ ברחבי הבית וצועק: "אני רוצה לברו!". כאות הודוה, הספר האהוב על הילדון בימים אלה הוא "כל הכבוד תום", שמספר

קואיקס

למחרת בבקר, ברוי התעורר, צהצח לשינים, אכל ארוחת בקר ואז חשב מה יעשה היום.

"למחרת בבוקר"

מגיל 7

בן התשע, כמו רבים מבני גילו, משוגע על קואיקס וגומע ספרים מהז'אנר בערימות. לכן הופתעתי כשסיפר לי שספר הקואיקס שהכי אהב לאחרונה היה בשחור לבן. כשנפנתי לברוק על מה המהומה, גיליתי ספר צנוע למראה, אך כשקראתי אותו הסכמתי עם הילדון. מדובר בספר מבריק, אקויסטנציאלי משהו, שכל עמוד שלו מתחיל באופן כמעט זהה לקודמו (בשינויים קלילים אך משמעותיים) – בוקר, ברוי מגיע ונעמד מול חלון סגור וקורא לעורא החמור. כשהו האחרון (שבכלל קוראים לו נהוראי) יוצא אל החלון, הברווז חר לו חירות, משחק איתו משחקים, שואל שאלות קיומיות, מביא חברים ובעיקר, יודע שהחמור תמיד יחכה לו שם (או שלא?). בן התשע התפקע מצחוק מוד בריחות המובלעות בכל עמוד, למשל, כשהברווז שואל את החמור "אם היית חיה, איזו חיה היית?" והתלהב מהברקות כמו הפספוסים בסוף הספר. כששאלתי אותו על מה לדעתו הספר, הפנה אותי לכריכה האחורית, שבה עונה החמור על אותה השאלה: "אני חושב שהוא על השאלות הקטנות ביותר ועל אלה שאין גדולות מהן, על הרצון לשמוע ועל הצורך להישמע, על הברות ועל בדידות, על לא כלום ועל הכול".

גלעד סופר, עם עובד

